

PHILIP REEVE

GOBLINII

Traducere din limba engleză de Anca Papana

POLIROM
2020

Cuprins

Turnul Negru	9
Movilele cu hârtie de fund.....	19
Prea deștept pentru binele lui	25
O aterizare neplăcută.....	33
În pădure	40
Podul.....	46
Henwyn.....	52
Brânzarul din Adherak.....	61
La Poarta de Miazăzi	80
Prințesa	87
Problema cu goblinii.....	102
Cursa printre ruine	112
Șase stele în săculețul de miere	125
Harta lui Stenoryon.....	137
Un hoț în noapte	147
Răpită.....	162
În Mlaștina Natterdon.....	168
Dragonul de apă	181
Întunecatul drum în jos.....	199
Luminosul drum în sus	211
Tăcutele încăperi	223
Războinicii din Oase de Dragon.....	231
Un tron de piatră.....	240
Lordul Lych	252
Problema cu magia	265
Totul se prăbușește	282
Până la adânci bătrâneți	292
<i>Mulțumiri</i>	301

Apoi își aminti de bila pe care o făcuse bătrânul Breslaw adunând bucățile și așchiile de argint moale din toate cojile ouălor de piatră ce-i trecuseră prin mână. Se afla într-un loc secret, în peretele din camera lui Breslaw și, deși acesta nu participa la atacuri, îi plăcea și lui să bea un pic de vin, la fel ca oricărui alt goblin.

„Nu e ca și cum aș fura“, își zise Skarper, „pentru că o parte din argintul moale e de la oul meu de piatră, așa că el l-a furat de la mine de la bun început!“

Rulă harta din nou, și-o îndesă în pantaloni ca să fie în siguranță și se grăbi să urce spre incubator.

Afară, Henwyn era ușurat să audă cum zgomotele bătăliei deveneau tot mai îndepărtate. Invadatorii cuceriseră Sternbrow cât ai bate din palme și acum mergeau mai departe, pe lângă zid, către Grimspike și către turnul înalt, cu două capete, numit Growler. Pe când privea într-acolo, o flămură de foc apărură pe acoperișul Turnului Grimspike, mâzgălind luna cu fum negru. Auzea țipătul înfundat al câte unui goblin ghinionist care fusese împins de pe metereze, dar în rest, zăngănitul armelor și strigătele de luptă erau prea departe ca să mai ajungă la el.

Începuse să se liniștească un pic, ascultând șoaptele delicate ale pădurii și glasul pârâiașelor ce curgeau printre ruine. Se uită în spate, cercetând umbrele în căutarea unei amenințări. O față îl privea dintre buruieni, albă, scaldată de razele lunii, făcându-l să tresară – însă

era doar o statuie căzută la pământ. Era chiar a Lordului Lych, făcută din marmură albă. Fusese chipeș și avusese o înfățișare nobilă, din câte își putea da seama Henwyn de sub iedera și excrementele de bufniță care îl acopereau. Se întrebă de ce un astfel de om devenise rău, iar glasul delicat al conștiinței sale îi șopti: „Poate că a început chiar ca tine: trădându-și prietenii, păstrând secrete ca să se folosească de ele...”.

— Ai dreptate, conștiință, spuse Henwyn tare.

Nu se simțise în apele lui tot drumul prin pădure; era entuziasmat, dar nu în apele lui. Încă mai credea că fusese o greșeală să o păcălească în felul ăsta pe Prințesa Ned, în ciuda celor spuse de Skarper. Era goblin; ce pretenții puteai să ai de la el când venea vorba despre bine și rău? Henwyn era brânzar în Adherak, iar brânzarii erau oameni la locul lor.

Chiar în clipa aceea, lumina palidă a lunii ce se reflecta din statuie îi dezvălui altceva; ceva neclar, aflat la picioarele Lordului Lych, printre rugi de mur și frunze moarte. Henwyn se aplecă și-l ridică. O gravură în fildeș, având forma unui cap cu aripi, cu aceeași figură ca a statuii. Era amuleta pe care o pierduse Fentongoose cu o zi înainte, dar, desigur, Henwyn nu știa asta; o vedea pentru prima oară. Se pregătea s-o arunce, dar era atât de frumoasă în lumina lunii și îi simțea forma atât de plăcut în mână, încât se hotărî să o păstreze. Înnodă capetele roase, acolo unde se rupsese șnurul, apoi îl trecu peste cap și își băgă amuleta sub cămașă.

— I-o voi duce în dar prințesei Ned, spuse el. Ca să mă revanșez pentru greșeala mea.

Statuia îl privea de sus și gura ei de marmură păru că se strâmbă într-un rânjet.

La început, totul a mers strună. Goblinii pe care Knobbler îi lăsase acasă erau cu toții în vârful turnului, ocupați să scotocească de zor printre lucrurile celor care plecaseră la luptă. Nu era nici unul în partea de mijloc a turnului în timp ce Skarper se grăbea să urce scările de la încăperea cu hârtie de fund către incubatorul lui Breslaw. Ajuns în fața lui, îl auzi pe bătrân respirând încet și greu, iar când se aplecă și se uită prin una dintre găurile din ușă (pentru că era foarte veche și plină de cari), îl văzu pe Breslaw dormind în culcușul lui făcut din vechi tapiserii și aflat în colțul opus, cu un burduf gol de vin lângă el, pe podea.

Ușurel, Skarper ridică zăvorul și se strecură înăuntru. Se duse la culcușul lui Breslaw și se întinse peste maestrul adormit al ouălor de piatră ca să înlăture o piatră din peretele din spatele lui. Aceasta scoase un mic scrâșnet când o trase afară, iar Breslaw se foi și mormăi: „Ei, ce-i asta?“, apoi se cufundă din nou, bolborosind, în visele lui.

În spatele pietrei scoase de la locul ei scânteia comoara lui secretă: un vechi inel de aur, câteva nestemate desprinse de pe mâneretele săbiilor și argintul moale furat și adunat într-o bilă diformă, strălucind slab. Skarper o luă. Era cât un ou de rață, surprinzător de grea și călduță

la atingere. „Sper să pot răcâi un picuț, cât să ard și să văd scrisul secret“, își zise el. „Iar restul am să-l păstrez pentru mine.“ Ar fi fost un început bun pentru noua sa comoară.

O puse în buzunar și așeză cu grijă piatra la loc. Răsuflă ușurat și se întoarse să pornească spre ușă, dar atinse cu coada una dintre bâtele folosite la antrenament, sprijinite una lângă alta de peretele incubatorului. Aceasta căzu și o lovi pe cea de alături, iar aceasta din urmă lovi o veche halebardă, care, la rândul ei, se răsturnă peste o secure de luptă tocită și întregul șir de arme căzu zdrăngănind. Ultimul de pe rând era un trident, care lovi în cădere castronul de mâncare al lui Breslaw, aflat pe o etajeră înaltă. Bolul căzu și Skarper sări în față și-l prinse chiar înainte să atingă podeaua, dar etajera fusese și ea lovită; se desprinse într-o parte de pe perete și o cascadă de coji de ouă de piatră vechi căzu cu zgomot, lovindu-l pe Skarper ca niște mici pumni de piatră și dansând pe scândurile mâncate de cari din jurul lui.

Rămase nemișcat câteva secunde în tăcerea așternută după ce toate zgomotele încetaseră. Treptat, începu să audă din nou larma din turn. Goblinii continuau să țipe și să râdă undeva foarte sus și nu păreau să se apropie. Era posibil să nu fi observat vacarmul? Probabil că nu făcuse atât de mult zgomot pe cât se temuse.

Se uită împrejur.

Breslaw își ridicase capul de pe mormanul de tapiserie și îl privea cu un ochi galben și încetșosat.

Skarper îi flutură bolul prin față.

— Sunt doar un vis, spuse el. E din cauza vinului. Mă visezi.

Merita să încerce. Orice alt goblin probabil l-ar fi crezut pe Skarper pe cuvânt și s-ar fi întors la somn, dar Breslaw era mai viclean.

— Skarper? zise el.

Pentru o clipă păru aproape fericit să-l vadă pe vechiul și eminentul lui elev stând acolo; apoi, pe măsură ce părți ale creierului său se foiau și căscau și se trezeau, se încruntă bănuitor.

— De ce te furișezi așa...?

Se ridică dintr-o mișcare și smulse piatra care acoperea gaura.

— Hoțul! răcni el.

Skarper fugea deja. Afară din incubator, în jos pe scările în spirală, atât de repede încât ametise. În urmă auzea tropăitul celorlalți goblini, care coborau în fugă din vârful turnului ca răspuns la strigătele ascuțite ale lui Breslaw.

— Hoți! Tâlhari! Invadatori!

Până și Yabber, jos în beci, fusese trezit de zgomot.

— Stop! Cine e? *Skarper?* spuse blocând trecerea în timp ce acesta țopăia în jos, pe ultimul rând de trepte.

Din fericire, Skarper uitase să lase din mână castro-nul lui Breslaw. Îl sparse în capul osos al lui Yabber și se cățără peste el, bolborosind ceva în timp ce se retrăgea. O clipă mai târziu era afară, respirând aer curat și rece

și căutându-l cu privirea pe Henwyn printre umbre și razele lunii. În spatele lui, totuși, auzea mârâitul goblinilor furioși, tropăitul lor și zăngănitul armelor și armurilor, în timp ce aceștia veneau în fugă după el.

— Ajutor! strigă, încercând să tragă piatra înapoi peste groapă, dar era prea grea pentru el.

O mână îl prinse de tunică din spate; era Henwyn, care îl trăgea spre pădure cu o mână și își flutura sabia cu cealaltă, astfel că lama scânteia în razele lunii.

Scânteierile ei reci luminau fețele mânioase ale băieților Blackspike care ieșeau din tunel și aceștia se opriră amintindu-și cât de feroce luptaseră cu o zi în urmă mototolii, fără să ia în seamă vocea furioasă a lui Breslaw ce urla ordine din spatele lor. Henwyn îi dădu drumul lui Skarper și amândoi fugiră printre ruine în întunericul adânc al pădurii, până când ajunseră într-un luminiș unde razele lunii desenau un covor gri pe pământul pietros.

— Ai luat harta? îl întreabă Henwyn, gâfâind.

— Sigur că da, spuse Skarper. Se bătu din nou cu mâna pe pantaloni.

Bila de argint moale era tot acolo, iar harta lui Stenoryon foșni reconfortant.

— Arată calea secretă?

— De unde să știu? N-am avut timp să aprind argint moale și s-o luminez.

Skarper chicoti amintindu-și fața lui Breslaw.